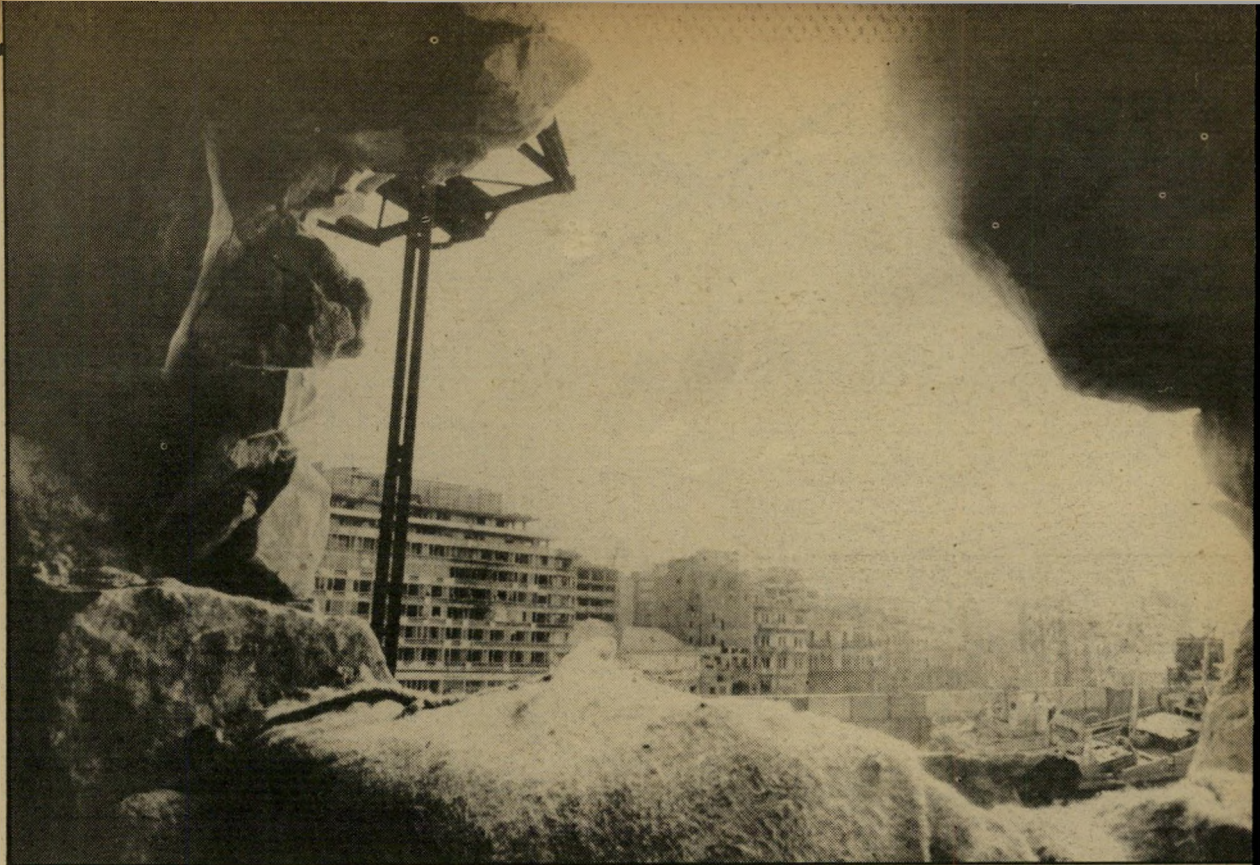

חור מול חור

אני משלם בשקלים. הוא רץ אחרי כדי להחזיר את העודף.

נכנסים לאחד המחסנים הגדולים של הר נמל. למטה רובצים על הארץ כמה חיילים, על שמיכות מסודרות. על הקיר כמה גלי יונות ציבעוניים. נשים ערומות? לא ב" צה"ל! אלה הן תמונות של ציפורים, מטי עם החברה להגנת הטבע.

בקומה השנייה מחסן אדיר, ריק לגמרי. על הריצפה מפוזרים שרידי תחמושת ופסור לת אחרת. ממול — דלת גדולה, פתוחה לרווחה. הפונה לרחוב הראשי.

חור בקיר

החור בקיר של אחד המחסנים בנמל- ביירות, זכר להפגזה קודמת, הוא שימושי ביותר. חיילי צה"ל שומרים כאן במשך כל שעות היממה (למטה

משמאל) וצופים על הבניינים מחול, שבהם שומרים חיילי אש"ף, המשקיפים בכיוון זה מבעד לחורים דומים. הנמל תפוס בידי צה"ל, ואילו הרחוב לאורכו נמצא בשליטת אנשי אש"ף.

(המשך מעמוד 15)
כל כוסייה הם מגישים פיסת פיתה, ובה משהו טעים מאוד. איני יודע מה זה. "בשר גא" טוענת ענת.

מפקד לבנוני, בעל כוכב על הכתף (רבי סרן? סגן-מישנה? הוא נראה כרבי-סרן, אך בסוף מתגלה שהוא דווקא סגן-מישנה) יורד אלינו ומברך אותנו. מגמגמים בצרר פתית ובאנגלית. בחוספת ערבית. הוא מכיר את דויד. והשניים מתחילים לשוחח בידרדות.

"הכל בסדר?" שואל דויד. "אנחנו ב" סדר?"

"אתם בסדר גמור," משיב הקצין הלבני נוני, "אבל איטיים מדי!"

הוא מתכוון להסתערות על מערב בניי רות — העיר המתחילה במרחק של כמה עשרות מטרים מכאן.

אני חושב לעצמי: איזה מצב גרוטסקי! הוא מתלונן על כי צה"ל אינו ממהר להסי תער על כוחות אש"ף בלב עיר-הבירה ש" לו. הוא עצמו כאילו אינו מעורב כלל. משי קיף מן הצד.

הלבנוני מציע לנו להוביל אותנו אל העמדה הקידמית. נכנסים לגיפ שלו. רי הוא דוהר במהירות מטורפת בדרכים עקלי קלות. על פני הפינות החשופות לצליפה. מגיעים לבסיס של הצבא הלבנוני. כמה חיילי-צה"ל משועממים, שאינם נראים שמי חים במיוחד, רובצים בפינה.

אחד יושב מאחורי שקי-החול בראש

גרם-מדרגות ומציץ מבעד לאשנב. הוא מפנה לנו את המקום. לפני שטח חשוף בין העצים, וסוללה גבוהה של עפר, במר- חק של כעשרים מטרים.

"איפה כאן הקו הראשון?" אני שואל. "ברגע זה, אתה הקו הראשון," אומר דויד.

"איפה אנשי אש"ף?"
הוא מצביע על הסוללה הסמוכה. "המחר בלים יושבים שם."

רצים בקומה שפופה בחזרה. שוב הדהיי רה המטרפת בגיפ. הלבנוני אינו רוצה להניח לי ללכת. "המפקד היה רוצה ל" שוחח איתך," הוא אומר. "אתה מוזמן." אנחנו מתצללים ומבטיחים לחזור מחר, מאה אחוז.

דויד מוביל אותנו שוב, בדרכים עקיי פות, אל המכונית שלנו. האם אפשר למי סור ד"ש למישפחתו? לא. לא צריך. תיר דה. הוא פשוט אינו רוצה לגלות את שמו. כעבור כמה דקות זוכרת ענת את שם המישפחה שלו. מסתבר כי "דויד" היה איי תה בצופים בירושלים. ארץ קטנה.

האויב מעבר לרחוב

נ זמעים צפונה, אל קצה הקו. הי נמל. השדרות, רחבות, אך התנועה מעטה.

אני זוכר שדרה זו, המובילה מיורחה ל" ג'ונייה, כשהיא כולה פקק אחד ענקי ומשי גע. עכשיו יש רק מכוניות מעטות. האם רוקנו הקרבות שילשום את העיר? האם ה" פגזות-התגובה של אנשי-אש"ף ברובעים ה" מיורחיים שיכנעו את התושבים היותר-עשיי רים לעבור לבתי-סוף-השבוע שלהם בה" רים? הם ממתינים לקרב הגדול, שבו יהרגו חיילי צה"ל ואש"ף זה את זה.

נכנסים לשטח הנמל. אין נפש חיה. ל" פתע: מיסעדה קטנה פתוחה. אני עוצר בחריקה. בעל-המקום מוכרח להיות אופי טימיסט ללא-תקנה. אבל היכן הוא?

הוא נמצא בחצר, ומאכיל שלושה חתור לים יפים. החתולים נשארים כשהאנשים מסתלקים. החתול שייך למקום, הוא מס' חדר טוב מאוד גם בלי בני-אדם, תודה.

מוזמינים בירה ומשקה קל. אנחנו מיובר שים לגמרי. האיש מבקש סליחה ונעלם. הוא מופיע שוב רק כעבור עשר דקות. ה" משקאות במיסעדה אינם קרים, כי רק לפני כמה דקות הוא תיקן את המקרר. הוא מספר. הוא הביא משקאות קרים ממקום אחר.

למלא את החובה

ה חייל בעז המישקפת מתווכח עם חייל שני, חובש-כיפה. "הם יושבים שם. ב" קומה השלישית!" הוא טוען. בעל-הכיפה משיב בזילולול. "אין שם אף אחד. זה סתם קרש!"
הם ממשיכים להתווכח, ואני מציץ. במי קום המסומן, בבניין ממול, יש חור של פגז. הדומה לחור שלנו. האם יושבים שם לוחמים פלסטיניים, ומסתכלים בנו במיש- קפת?
מלמעלה נשמע זימוזם של מטוסים. כמה התפוצצויות באיזור המוסיאון. מחשבה

פלאנג'יסטיות בחופשה

לא הרחק מן הנמל, ברחוב שבו מתנהלים החיים כרגיל, פוטטוח שתי צעירות, במדי-חאקי של הפלאנגות, בחברת אמן, אחותו ותינוק. הן מצטלמות ברצון.